

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobkyně: **A. G.**, zastoupena Mgr. Alžbětou Schirlovou, advokátovou se sídlem Francouzská 16, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 2. 2015, č. j. MSP-2/2012-OSD-SZN/45, v řízení o návrhu Městského soudu v Praze na přikázání věci jinému krajskému soudu,

t a k t o :

Věc vedená u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 9 A 82/2015 **se p ř i k á z u j e** Krajskému soudu v Praze.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 15. 4. 2015 podanou Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“) se žalobkyně domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 2. 2015, č. j. MSP-2/2012-OSD-SZN/45, kterým bylo zamítnuto odvolání proti usnesení předsedy městského soudu ze dne 26. 6. 2014, č. j. Spr 2582/2009. Tímto usnesením byla žalobkyni, jako účastnici v řízení o odvolání z funkce znalkyně, uložena dle § 50 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, povinnost předložit správnímu orgánu znalecké posudky, které zpracovala a vykážala ve znaleckém deníku pod č. 380/2010 – 391/2010 včetně, 397/2010, 401/2010, 406/2010, 407/2010, 408/2010, 413/2010.

Městský soud předložil Nejvyššímu správnímu soudu návrh na přikázání věci jinému krajskému soudu z důvodu vhodnosti [§ 9 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)]. Svůj návrh odůvodnil tím, že v řízení rozhodoval jako správní orgán I. stupně a nyní by jako správní soud měl rozhodovat o podané žalobě. Tato skutečnost by dle městského soudu mohla vzbudit objektivní pochybnost o nepodjatosti všech soudců specializovaných senátů správního soudnictví.

Žalobkyně k návrhu na přikázání věci uvedla, že o objektivitě soudců specializovaných senátů správního soudnictví městského soudu nemá pochybnosti. Pokud však Nejvyšší správní soud dojde k závěru, že důvody dle § 9 odst. 2 s. ř. s. jsou relevantní, navrhl, aby byla věc přikázána Krajskému soudu v Praze z důvodu hospodárnosti a rychlosti řízení. Žalovaný se k návrhu na delegaci věci nevyjádřil.

Ustanovení § 9 odst. 1 s. ř. s. upravuje možnost Nejvyššího správního soudu přikázat věc jinému než místně příslušnému krajskému soudu, jestliže pro vyloučení soudců specializovaných senátů místně příslušného soudu nelze sestavit senát. Jedná se o případ tzv. delegace nutné. Vedle toho § 9 odst. 2 s. ř. s. upravuje případ tzv. delegace vhodné, kdy Nejvyšší správní soud může věc přikázat jinému než místně příslušnému krajskému soudu, je-li to pro rychlost nebo hospodárnost řízení nebo z jiného důležitého důvodu vhodné. Podle § 9 odst. 3 s. ř. s. mají účastníci právo se vyjádřit k tomu, kterému soudu má být věc přikázána.

Městský soud podal návrh na přikázání dle § 9 odst. 2 s. ř. s., tedy z důvodu vhodnosti. Nejvyšší správní soud však nesouhlasí s tím, že by se v nyní posuzovaném případě jednalo o delegaci vhodnou, naopak má za to, že je zde na místě postup podle § 9 odst. 1 s. ř. s. upravující delegaci nutnou, kdy pro vyloučení soudců specializovaných senátů místně příslušného městského soudu nelze sestavit senát.

V projednávané věci totiž městskému soudu napadla žaloba proti rozhodnutí žalovaného, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí předsedy městského soudu. Z rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu vyplývá, že pokud je napadeno rozhodnutí funkcionáře soudu, jehož soudci by měli ve věci rozhodovat, jsou ve věci zpravidla všichni tito soudci vyloučeni, neboť lze mít pochybnosti o jejich nepodjatosti, a proto nelze sestavit senát (§ 9 odst. 1 s. ř. s.). Důvod pochybovat o nepodjatosti všech soudců v takovém případě spočívá ve vztahu těchto soudců k předsedovi soudu, který je jejich nadřízeným. Jakkoli jsou soudci před působením orgánů státní správy soudů (tedy i předsedy soudu) na jejich rozhodovací činnost chráněni nejrozličnějšími instituty zaručujícími jejich nezávislost a nezávislost, přesto má předseda soudu určité možnosti, jak přímo či nepřímo na soudce svého soudu působit, např. úpravou rozvrhu práce, nejrozličnějšími organizačními opatřeními či diskrecí při poskytování materiálních a technických prostředků potřebných pro výkon činnosti soudce. Navíc nelze vyloučit, že mezi soudci a předsedou soudu mohou existovat pozitivní či negativní vztahy (solidarita s nadřízeným, či naopak odmítavý vztah k němu), které mohou vytvářet pochybnost o jejich nepodjatosti. Pokud by právě tito soudci rozhodovali spor, ve kterém v prvním stupni rozhodoval předseda daného soudu, hrozilo by, že by nebyli dostatečně emocionálně a vztahově vzdáleni věci, kterou by měli rozhodovat, a chyběl by jim potřebný odstup a nadhled. Všechny tyto okolnosti ve svém souhrnu jsou důvodem k pochybnosti o nepodjatosti všech soudců specializovaných senátů městského soudu (viz usnesení NSS ze dne 25. 8. 2011, č. j. Nad 18/2011 – 52).

Vzhledem k výše uvedenému tedy Nejvyšší správní soud přikazuje předmětnou věc k projednání a rozhodnutí Krajskému soudu v Praze, který je pro žalobkyni i žalovaného soudem nejbližším. Přikázání věci jinému krajskému soudu by tak odporovalo zásadě hospodárnosti řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. června 2015

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu